

Oj, grozen vid! človečja zdaj pa zdaj
 Mrtvá je roka, pa zopet ti glava
 Pojavljala se v negotovem svitu.
 Bistreje zrem; vtopljenca to je truplo!
 Oh, Bože moj! in tamkaj zopet drugo!
 Oj, groznega prizora! val nemirni,
 Igraje ž njima se, k obali pústi
 Pred nóge mi drhteče ji priganja.
 Nad njima in okrog ponočnih ptic
 Krdelo mnogobrojno se z otožnim
 Mrtvaškim klikom zgrinja in se vánji
 Zaganja, da bi s plenom si nenadnim
 Napasle gladna zevajoča žréla . . .
 Li nista bratov dveh ti mrtvi trupli?
 Prekleta noč! oh, kaj si mi razkrila!
 In s káko si igračo vi igrate,
 Jezera grozovitega valóvi?
 Oh, ti prekleta bratovska nezloga!
 Sramota vekovečna! Béda, béda! . . .
 In govorečemu také na hip
 Poznana že mi spaka strahovita
 Z gorečimi očmi je meni proti
 Iz dalje čez valóvje brzo plula,
 A drugi dve na levi in na desni
 Spremljali prvo sta, nohtí mogočne,

Zobóvje strahovito imajoči
 Ter sto očij strupenih in rogóv
 Prešernih sto, in prvi v čelu »G«,
 A drugi »I« s slepilnim je odsévom
 Od daleka blestelo. Silna usta
 Grozče so odpirale, plamèu
 In gost blujé dim neprestano v mrak.
 Ko dohitele trupli umorjeni,
 Z veseljem so pogóltuile ji divjim
 Ter gobec si krváv ližé pohlepno
 S strupenimi očmi okrog iskale,
 Ne bi li plena se kàj si dobile
 V široko gladno zevajoče žrélo.
 In ko zasledile so mene, brzo
 Zagnale s strašnim klikom so se k brégu
 In grozovito škripajoč z zobmi,
 Kostí so v stráhu meni vztrepetale,
 Do duše že sem čutil dih trujóč,
 Ledéu mi pot porosil je obličje,
 Majale že so šibke se mi nóge
 In zdelo se mi je, da v nezavesti
 Na zémľjo padam, ko predramim zdajci
 Iz groznih sanj in krêpko se oddahnem,
 Vnemirjen pozdravlja je zgodnje solnce
 Ki lilo v sobo mi je žarke zláte.

Zamejski.

V hladnici.

Pomlád je cvéla. V dehteči hladnici
 Ob Vašem vzožji sem slónel molčé
 In gledal rože cvetoče na líci,
 In gledal Vaše oči sem lepé.

Skoz listje sveže in pisano cvetje
 Pomládni vétréc pihljál je mehko
 In v mračno, tiho nama zavetje
 Skorjanca pesem nosé na uhó.

Molčé sem slónel, brezimnega pevca
 Turobno pesem ste čitali Vi,
 Molčé sem slúšal — brezimnega pevca
 Glasovi Vam so skalili oči.

O strti sreči, zagrébeni nádi,
 O mrtvem srci glasil se je spév;
 In v Vaših prsih, v cvetoči pomládi,
 Prebujal spév je otožen odnev.

In znali niste, da pevec neznani
 Ob Vašem vzožji je slónel molčé,
 Da vse bolesti zlé v tožbi ubrani
 Krivó le Vaše je bilo sreé!

Fr. Gestrin.

